

www.e-rara.ch

**Demosthenis Oratorum Graeciae principis Opera, quae ad nostram
aetatem pervenerunt, omnia**

Demosthenes

Basileae, [1549]

Universitätsbibliothek Basel

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-93319>

Demosthenis Oratio De Rhodiorum Libertate, Christophoro Hegendorphino interprete.

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

* Græcarum aliarum urbium adeo exuperasse, quantum nunc. Porro Græcos animaduertit indigere, uel uoluntario uel inuoluntario reconciliatore. Illum ipsum autem nouit apparere eis, si bellum cieat. Quare & cognita & credibilia ab nunciantibus ipsum audire contingeret. ^b Sed ne, uiri Athenienses, æquo prolixius dicendo nimium uos inturbem, capita de quibus deliberamus repetens, abibo. ^c Instrui sanè, & commodè præparari uos aduersum præsentis hostes iubeo: arcere etiam cum regem, tum quosuis, si iniurijs esse attentauerint. Hac potentia censeo opus esse. dominari uerò in neminem, neque uerbo neque opere iniusto. considerare deinceps, ut opera nostra respondeant maioribus nostris, non orationes, quæ ex cathedra dicuntur. Quod si hæc feceritis, & uobis ipsis, & diuersum suadentibus, utilia persicietis. Non enim iracundia in istos concitabimini ^d in posterum, si iam nunc contra eos delinquantis.

^a Ab iniuria cauendum. Quintum, non orationum splendorem considerandum, sed enim maiorum facta fortia sanè imitanda. ^d Si oratoribus ceteris bellum suadentibus Athenienses obtemperant, ac priores laceffant regem, poenitebit eos facti: simulatq; senserint incommoda sua, indignantur oratoribus, qui illis persuaferant. Verùm si iam aduersum huiusmodi oratores delinquant, hoc est, si illorum consilio posthabito Demosthenem sequantur, peccabunt quidem in alios, sed istuc peccati cedet in reipublicæ salutem.

DEMOSTHENIS ORATIO DE RHODIORVM LIBERTATE, CHRISTOPHORO Hegendorphino interprete.

ARBITROR uos, ô uiri Athenienses, de rebus magnis, grauibus, consilia ineuntes, oportere cuilibet dare libertatem consulendi quæ uelit. Ego uerò non unquam magni negotij esse putauî, uos quæ optima sunt, docere. Vt enim quod sentio simpliciter dicam. Omnes mihi quæ facti opus sint, compertum habere uideamini: sed persuadere, ut quæ optima uisa sunt, factis exprimatis, difficile existimaui. Postquam enim aliquid uobis optimum factu uisum est, & communibus suffragijs decretum, tantum abest ut fiat, quantum aberat, priusquam uobis faciendum uideretur. Inter alia uerò, quorum nomine uos dijs gratias debere censeo, hoc unum est, quod ij qui non ita diu cum summa illorum contumelia bellum uobis intulerunt, nunc in uobis solis salutis suæ spem ponant. Id quod cum alijs, tum isto tempore dignum est, quod animaduertatur. Si enim consilia, quæ oportet de re illa diuina, quod aiunt, uirgula, uobis oblata ceperitis, execrationes, quibus plerique nostram urbem detestati sunt, ipso facto, cum clara nominis uestri gloria diluere continget. Conquesti enim sunt Chij & Byzantij, & Rhodij, nos ipsis insidias ponere, & ideo bellum hoc postremum aduersus nos adornarunt. Porro certum est Mausolum, cuius & ductu & suasu omnia geruntur, qui se amicum Rhodiorum esse simulat, ipsorum libertatem ablaturum, Chij uerò & Byzantij ostentantes se Rhodijs communi belli foedere obstrictos, rebus ipsorum adeo afflictis nulla ope succurrunt. At uos qui illis timori fuistis, soli omnium salutis ipsis autores estis. Id quod si omnibus quaquauersum populis innotuerit, hoc futurum est, quod multi in nullis non urbibus, certissimum salutis ipsorum signum habituri sint, si illis uobiscum amicitia intercedat, quo ecquod maius bonum nobis accidere poterit? quàm quod tam multorum & quidem ultro-
neorum amicitiam non prouisam adipiscimur. Cæterum hoc mihi mirum uidetur, quod uideo Byzantios iuxta ac Chios, Aegyptiorum salutem consulentes, ut urbem illorum sibi deuincirent, diuersum adeo à sententia regis facere. In Rhodij uerò populi libertate recuperanda, illum ipsum uirum formidare, cum illos Græcos esse, omnes exploratum habeant: hos uerò in imperio regis dispersos, neminem lateat. Nec opinor, plerosque uestrum fugere, quod cum de negotijs regis consilia conferretis, ego primus in medium progressus consuluerim, & ni fallor solus, aut certè secundus dixerim, uos mihi sapere uideri, si non propter oblatam uobis armorum & reliqui apparatus belli occasionem, cum rege inimicitia ansam quæreretis, sed præpararetis

NN 2 uos,

^a Ab inconfessanti, à personâ exploratone regis.
^b Propositio perorationis.
^c Caput primū, ipse apparatus. Secundū, regem et hostem nimium arcendum. Tertium, classes trierarcharū nauium, & nauasiliū. Quartum,

uos, aduersus inimicos, si qui emergerent: arceretis quæ regem illum, si uos iniurijs onerare aggrediretur. Et hæc quidem dixi. Vobis uerò non rectè dicta putabant: quamuis uobis hæc quæ à me dicebantur, cordi erant. Quod uerò id temporis dixi, etiamnum dico. Si enim rex me in consiliorum suorum ordinem cooptaret, non aliter ipsi consulerem, atque uobis consului, nimirum ut pro rebus suis ipsius asserendis, bellum confereret, si quis Græcorum illi aduersari uelit. Porro illorum, quæ sibi minime conuenirent, nec imperium uendicare æquum esse. Si igitur, uiri Athenienses, penitus cognouistis, quàm uiribus rex ipse creuerit, nimirum quòd aliquos in urbibus anteuortat, quod fuco facto, aliquos in urbibus commorantes, suis bonis exigat: non rectè, ut mea fert quidem sententia, cognouistis. Siquidem uos citra huius operam subsidiariam, nec ius uestrum belligerando tueri posse, & aqua, iniqua, ab illo tolerari oportere putatis. Principiò hoc minus illius auxiliariis copijs uobis pus erit, quanto magis ea quæ supra de rege dixi expenderitis. Deinde, quæ oportet, sapere uidebimini. Enimuerò quòd nihil noui in præsentiarum dico, dum iubeo, ut Rhodios in libertatem uindicetis: neque uos etiam, si à me persuadeamini, facietis: ego uobis memoriàm illorum, quæ olim facta sunt, & quæ olim tulistis, renouabo. Vos o uiri Athenienses, aliquando Timotheum emisistis, ut Ariobarhanem bello adiuuaret, decreto adiungentes, ne fœdera cum rege disrumperet. Ille uerò cum Ariobarhanem à rege manifestò descuiisse conspicatus esset, insulam Samum à Cyprothemide, quem Tigranes regis præfectus, illic collocarat, præsidijs munitam esse, Ariobarhani non auxiliarem in bello operam præstare improbum duxit. Samum uerò insulam obsidione premens, & bello cum Tigraue commisso, liberam reddidit: & in hodiernum usque diem, propter hoc Timothei factum non ullum belli incendium exarsit. Non enim ullus tam ferociter pro rerum suarum pomœrio propagando, quàm pro rebus, quas aliquandiu possedit, in possessione retinendis bellum gerit. Si rebus nostris aliquid decedere uidetur, pro uiribus nemo non belligeratur. At uerò ubi pro rerum ipsarum finibus dilatandis decertatur, non itidem uires intenduntur omnes, cupiunt quidem multi, si illis liberum est, rerum suarum fines latius circumscribere: sed si prohibeantur, nulla iniuria se ab illis qui illorum conatibus obstiterunt, adfectos existimant. Et cum nec Artemisia uxor Mausoli, urbe uestra in armis existente, obstare mihi uideatur, quo minus Rhodijs succurratur, pauca, ubi à me dicta audieritis, aqua lance perpendite, an bene hæc, an malè animo reputem meo. Hoc mihi uidetur, quòd, cum rex in Aegypto nihil non, quod uelit, faciat, Artemisia manibus pedibus conetur, quo ipsi insulam Rhodum uendiceret: non quia regi adeò bene uelit, sed quòd apud illum, qui iam prope illam in locis finitimis commoratur, magni beneficij gratiam inire cupiat, ut quàm familiarissimè ipsa à rege domum redeunte amplexetur. Ad hoc, cum rex, ut prædicatur, in Aegypto sedulò quidem omnem moueat lapidem, sed ijs quæ aggressus est, frustretur: censeo ego Artemisiam, putare hanc insulam, uel unam, regi, præsentis rerum statu, utilem esse, ac imperij ipsius repugnaculum, adeò firmum, ut nullo modo ullis hostium insultibus concuti possit. Proinde hæc mea est sententia, uos magis quàm regem posse illam insulam occupare, cum propter alia, tum ob id maxime, quòd non manifestò illi est dedita. Nec uerò arbitror Artemisiam ullo auxilio affuturam esse. quod si fecerit, malè & prauè fecerit. deinde & regem quicquid tandem molietur (non enim per Iouem mihi dicere integrum est) probè noui. E' re igitur urbis nostræ est, an potiatyr urbe Rhodiorum, an non. id quod à me argumentis manifestum esse factum, affirmarim. Non enim solum cõsilia capienda sunt, ut Rhodij uobis ueniantur: sed & uestra ipsorum saluti, & omnium consulendum Græcorum est. quam nonnunquam uobis autor fuerim, ut per eos Rhodios qui iam in urbe commorantur, urbem capiatis, neque etiam, si se omnia facturos esse promittant. Principiò enim uideo, quòd illi populum pessunderint, aliquos iam ciues iterum in urbem recipientes: deinde ubi hæc fecerint, de integro eos ex urbe eijcientes. Illi uerò, cum nullis fidi fuerint, qui nam uobis constantes in bello socios fore putauero? Et hæc quidem

dem non dixerim unquam, si è re Rhodiorum tantum esse existimarem. neque enim illorum uirorum in mea domo diuertit ullus, nec ego hospes priuatim apud ullum diuersatus sum. & licet utraque hæc essent, tamen non dixerim, nisi uobis quoque commodum esse putarem. Porro congratulor Rhodijs, ob ea quæ illis acciderunt, si modo hoc fas mihi est, qui ipsorum saluti patrocinator, dicere: congratulor, inquam, quod studio auferendi uestra præ inuidia quadam aduersus uos, libertatis ipsorum iacturam fecerint. & decorum erit ipsis Græciæ populis, maxime uobis, qui inter illos principes estis, ut ex æquo auxiliarem in bello operam commodetis Rhodijs, qui seruiunt barbaris & seruis, quos in arces intromiserunt. Quid? quod penè dixerim, quod hæc mala Rhodijs acciderunt, ut uestra erga illos uoluntatis documentum daretis? Rhodij dum felices erant, nescio an unquam rectè sapere uoluerunt. Iam uerò re ipsa experti & edocti, amentiam multorum malorum multis autorem esse, facile, si quod uoluerint, obtigerit, posthac prudentiores futuri sunt. Ut sapiant posthac, istam calamitatem, qua iam premuntur, non parum adiumenti esse arbitror. Et ut quid uelim, intelligatis: Hoc uolo, ut omnis detur opera, quo uiri hi seruentur. Nec uolo uos iniuriarum præteritarum memoriam refricare, animo reputantes, quod & uos non raro ab illorum insidijs ludificati sitis. Vos sanè nihil, quod in uos commissum est, dignum esse putaueritis, ob quod pœnam dent. Et illud o uiri Athenienses uidete, quod uos multa bella gesseritis, & aduersus populi imperium, & paucorum dominationem. Et hoc uel ipsi exploratum habetis: sed quorum nomine aduersus utrosque uobis bellum gestum sit, hoc fortasse nullus uestrum reputat. Quorum igitur nomine tot bella sapè exhaustimus? dicet aliquis. Audite. Aduersus quidem populos bella gessistis, aut dimicantes de priuatis criminibus, quæ publicè dilui non poterant: aut de terræ parte, aut finibus, aut de gloria, aut de principatu: aduersus uerò paucorum dominationem, pro nullo, iam à me enumerato, bellum uobis gestum est, sed pro reipublicæ statu, ac libertate recuperanda. At uerò ego quidem non grauabor dicere, me putare magis è re uestra esse, uniuersos liberos Græciæ populos uobiscum bello decernere, quam illos primates, penes quos totus imperij cardo uertitur, uobiscum amicitia iunctos esse. Nam uos cum populis liberis, non ita magno negotio, quandoque uolueritis, pacis fœdera inire posse arbitror. Cum paucis uerò imperij primatibus nec firmam amicitiam esse puto. nullo enim pacto pauci, qui multis imperitare ambiunt, ijs qui ex æquo iure uiuere constituerunt, bene uelle possunt. Porro miror nullum uestrum reputare, quod cum apud Chios & Mitylenæos, & iam Rhodios, penes paucos imperij summa sit: & cum penè dixerim omnes populi sub seruitutis iugum missi sint, non & uestram rempublicam aliquid simul periclitari. Miror quod neque hoc quis perpedit, quod nulla ratione fieri potest, ut, si aliæ urbes uniuersæ in paucorum principatum redactæ sint, uester populus liber esse permittatur. Compertum habent illi libertatis populorum oïes, nullos alios populos, iterum ad libertatem recuperandam arma sumpturos. A quibus uerò illis aliquid mali accidere posse existimant, hos funditus subuertere uolēt. Cæterum alios quidē, qui in quosdam ciues iniurij sunt, hostes ipsorum, qui iniurijs afficiuntur, existimare oportet. At illos qui rempub. pessundant, ac è libertate in paucorum dominationem traducunt, communes admoneo ut hostes habeatis. Nam omnes libertatis cupidi estis. Deinde & iustum est, o uiri Athenienses, uos liberos ita adfectos uideri erga populos infortunio oppressos, ut alios erga uos adfectos uolueritis: si, quod omen dij auertant, tale quid contingeret. Etenim quamuis quis dicere posset, Rhodios meritò tantis malis expositos esse, tamen isto tempore istud dici non conuenit. Mea hæc est ratio, illos qui prospero fortunæ flatu utuntur, oportere semper optimè uideri uelle his, quibus fortuna reflat. Siquidem quid futurū sit, omnib. hominib. ignotū est. Ego quidē hic nō raro aliquos dicere audio, qd cū urbs nostra olim periclitata sit, pleriq; illā seruare cōmunibus cōsilijs statuerint. Ex quib. ego in præsentia solū Argiuorū, & quidē paucis, mentionē renouabo. Nō enim uelim uos, qui semper cōmendati estis hoc nomine, qd infortunio laborantes seruaretis, in hac re Argiuis inferiores uideri: qui cum

regionem, regioni Lacedæmoniorum finitimam habitarent, & illos terra iuxta ac mari potitos conspicerent, non moram interposuerunt, non reformidarunt erga uos beneuoli uideri. quid? quod cum legati aliqui è Lacedæmone, ut prædicant, profecti, aliquos ex uestris profugis postularent, communibus suffragijs decreuerunt, ut nisi ante solis occasum abeant, se illos hostium numero habituros. Iam ô uiri Athenienses, an non turpe erit, cum multitudo Argiuorum non imperium Lacedæmoniorum illis temporibus formidarit, neque fortitudinem, si uos Athenienses Barbarum hominem, maximè si fœminam formidaueritis? Atqui Argiui negare non possunt, se non rarò à Lacedæmonijs uictos, uos uerò regem sæpenumero uicistis. Victi estis, ne semel quidem, nec à seruis regis, nec à rege ipso. Quod si rex urbe potitus est, aut pessimos quosque Græcorum & proditores ipsorum pecunia corrumpendo potitus est, aut nullo modo aliter potiri potuit: quamquam ne hoc quidem ipsi contigit. quin etiam comperietis ipsum, urbem Lacedæmoniorum omni suo robore exuturum, & de imperij sui summa, bello aduersus Clearchum & Cyrum sumpto periclitaturum. Neque uerò manifesto Marte unquam uicit, nec per insidias sibi uincere contigit. Video plerosque uestrùm, Philippi quasi regis nullius precij sæpenumero curam abijcere. Regem uerò Mausolum quasi inimicum uiribus pollentem, in his quæ sibi elegerit, formidare. Quod si illum, ut homuncionem leuis monetæ, non arcemus, huic uerò, ut formidando omnia concesserimus, aduersus quos ô uiri Athenienses signis collatis pugnauerimus? Non desunt apud nos rhetores, qui oppidò quàm grauiter dicunt, pro alijs aduersus uos, quibus ego consilium dederim, ut tam grauiter, tam eloquenter pro uobis aduersus alios, quæ iusta sunt, dicere meditentur: ac ut ipsi, quæ recta sunt, primi factis declarant. Admodum enim absurdum est, aliquem uos quæ iusta sunt, docere, ipsum uerò non iustitiæ officijs occupari. Nec est iusti ciuis, in meditato quidem habere orationes contra uos, sed nullas quæ in rem nostram esse possunt. Agite igitur per deos, perpendite. Quid uerò tandem rei est? In Byzantio nullus est qui doceat illos, ne Chalcedonem occupent, ut quæ regis quidem est: uos uerò occupatis eam, & non honestè ab illis occupari potest. Nullus est qui doceat, ne urbem uestram Syllimbriam, aliquando belli sociam, ipsis tributariam faciant, & ne regionem istam Byzantijs sibi ascribant, præter iuramentum & pacta, in quibus liberi esse populi scripti sunt. Neque dum Mausolus in terris superstes est, neque ubi in fata concesserit, Artemisiam ullus docturus est, ne Coum & Rhodum, & alias urbes Græciæ occupet: quarum urbium, fœderibus cum Græciæ populis initis, & rex illarum dominus, & pro quibus Græci, qui quondam floruerunt, multa pericula, præclara certamina exhauserunt, non stetit. At uereor, quòd non dictis, ut æquum est, audituri sint, etiam si de utrisque aliquis dicat. Ego uerò æquitati consentaneum esse duco, ut populum Rhodiorum exulem in patriam reducamus. Quinetiam etsi æquitati non consentaneum esset, tamen quando ea quæ faciunt, aspicio, conuenire arbitror, ut admoneam uos, quòd populum extorrem in patriam restituat. Cur ita? inquiet aliquis. Nimirum quòd cum nulli non populi, quæ iusta sunt, facere uelint, nos solos non uelleturpe, futurum sit: tum quòd quando alij uniuersi in hoc se accingunt, ut iniurijs homines grauare possint, nos solos, nullius rei ratione habita, iustitiæ studia præ nobis ferre, non iustitiam, sed fortitudinem arbitror. Video enim uniuersos ad præsentem uim ferri, & ea quæ iusta sunt, uelle. Cuius rei exemplum uobis omnibus cognitum commemorare possum. Sunt duo fœdera, quorum urbs nostra auctor est, quæ Græci cum rege iniuerunt, quæ nulli non laudibus tollunt: & postea Lacedæmonijs, qui quæ accusant fœdera, eadem laude ferunt. In his uerò utrisque nonne hæc iura comprehensa sunt? Priuati in Republica iuris, leges, commune & æquabilem potestatem, & è media plebe populis & primatibus concesserunt. Iuris uerò publici optimates, infimatibus finitores constituti sunt. Cæterum cum iura uobis & scire & condere contigerit, ut & factis ostendere in uobis sit, considerandum est. Ut uerò quæ iusta sunt, factis exprimat, hæc remedio fuerint, si animum induxeritis uestrum,

vestrum, uos libertatis omnium cōmunes præsides esse. Nō iniuria quidem mihi maximi negotij esse uidetur, ut uos quæ decora uobis sunt, factis ostendatis. Nam ceteris hominibus unum certamen aduersus hostes manifestos propositum est, quos si uicerint, nihil obstat quo minus rerum potiantur. Vobis uerò, ô uiri Athenienses, duo certamina cōstituta sunt: alterum quidem, quod & alijs. Accedit & alterum illo iam dicto & prius & maius. Etenim oportet uos uelle uincere eos, qui apud uos cōstituerunt ea facere, quæ urbi uestræ exitio futura sint. Cum uerò tyrāni isti, Reipub. uestræ oppressores, adeo inualuerint, ut per hos nihil eorum quæ decent, fieri sine magno labore, & ut dicitur, citra puluerem, possit, uestrum multos toto cœlo deerrare contingit. Faciunt & forsitan priuata commoda, quæ plerique accipiunt, ab illis qui mercede homines corrumpunt, quod multi intrepidè istum reipub. statum eligunt. Quinetiam & quis culpā perturbati ordinis reipub. meritò in uos transferre posset? Oportebat enim, ô uiri Athenienses, uos eam de Reipublicæ ordine sententiam habere, quam de ordine militari habetis. Et quæ ista sententia est? dicet aliquis. Audite, uos illum qui ordinem sibi à duce exercitus destinatum deserit, infamem esse oportere putatis, & indignum qui cum ullo rerum communium particeps sit. Oportet igitur & eos qui ordinem reipublicæ, à progenitoriis uestris traditum, deserunt, & qui rempublicam sub paucorum principatum detrudunt, in ordinem redigere, & honore uobis cōsulendi priuare. Tam uerò ipsos inimicos sociorum belli, & amicos uobis iuramenti fœdere obstrictos, putatis uobis bene uelle, quàm quos maxime. Inter reipublicæ moderatores, quos manifestò urbis uestræ hostes destinatos esse compertum habetis, hos fidelissimos existimatis: sed non difficile est inuentu in uobis, quod quis damnet, & alia quædam ob quæ quis uos obiurget. Cæterum excogitare quibus rationibus, aut quibus factis ea in pristinum gradum reponantur, quæ iam suo mota sunt loco, hoc opus, hic labor est: nec forsitan hoc præsens tempus patietur. At si quæ proposita uobis sunt, honesta quadam ratione corroborare poteritis, & alia forsitan singulatim se melius habitura sunt. Ego uerò uestri officij esse arbitror, strenuè harum rerum satagere, facere quæ urbe uestra digna sint: illud animo reputantes, quod gaudio uobis sit, si quando audiat progenitores uestros laudari, & quæ olim gesserint narrari, & illorum uexilla commemorari. Agite ciues, putate progenitores uestros, hæc apud uos deposuisse, non ut illorum facta, uexilla spectantes, admiratione tantum duceremini: sed ut etiam uirtutes illorum, qui hoc apud uos deposuerunt, factis exprimeretis.

DEMOSTHENIS ORATIO FV-

NEBRIS, IOANNE LONICERO

Interprete.

ARGVMENTVM.

Magnam sanè ciuibus ad uirtutem, in primis uerò fortitudinem, inclinationē peperit apud Atticos publicæ funeris pompa. Fiebat conuentus urbis, edebantur gymnica spectacula, laudabatur uirtus pro patria interemptorum, ante uniuersi populi ora. Si qui orphani aut pupilli, quia uel liberos uel patres in prælio amiserāt, se commodum sustentare non possent: è publico ærario, ad certum usq; tempus, dum alicunde uictus illis suppeteret, alebantur. Perinde ac ex Isocratis oratione τὸ δὲ εἰσπλῶν, & alijs passim Demosthenicis planū sit. Quare audenter nunquam nō hostem adoriebantur, uel uictoriam, si superstites manerent, uel præconiū publicum, si mortem oppeterent, sperantes. Adeo autem religiose hoc obseruabant, ut corpora cæsorū ciuium, etiam in bello procul Athenis dissito, referri in patriam curarent. Ac in duces, fusorum in prælio negligenter, uel nullam eorum qui in reditu, tempestate, uel alia quadam calamitate, dum in armis essent, perirent, curam gerentes, grauius animaduertent: usque adeo ut è decem ducibus, è uictoria apud Arginusam aduersum Lacedæmonios ob tenta, reuersis, sex supplicio afficerent. quatuor enim aufugerant, pro quibus Chorus Aristophanicus ἐν Βα-
75229 Atheniensibus supplicat, ut obliuiri iræ exules, duces patriæ, reddant, ut Scholia illic adfuerant.

Laudat

Laudat itaque Demosthenes ciues in praelio pro salute patriæ fusos, Epidictica ratione, locis nempe personarum. Nec me clām est, Libanium & Dionysium Alicarnassæ de inscriptione huius orationis dubitare, quandoquidem uim & maiestatem illam Demosthenicam præ sese non ferat. citat λόγον δῆτον Harpocraton Demosthenis nomine: sed αὐτὸν, εἰς τὸν γνήσιον. Verba Libanii sunt: ὡς δὲ ἐκ τῆς ἐκείνου λέγουσιν. εἰς τὸν γὰρ φερόμενος, & πισυπὸν εἶναι δημοσθένους, τὸν ὡς τὰς τιμὰς καὶ τὸν ὄρωπικόν. πολὺ γὰρ τὸ ἐκείνου διωόμενος ἀρλεπόντη. καὶ ἐχρήματίζαν γνώμην λέγουσιν, ἀλλὰ διονυσίου ἀλικαρνασσῆος δῆτον σιωδονα. ὅτι μὲν γὰρ εἶπεν ὡς τὰς τιμὰς λέγον δημοσθένους, ἀλλὰ λογίζηται. εἰ μὲν δῆτον εἰκὸς εἶναι ὑπὲρ ἐκείνου ἐκείνου. Demosthenico tamē nomini adimere hanc non libet, dum alius huius autor non præsto sit. Oratio est mea quidem sententia minimē contemnenda, quum quod filium Epidictici generis hic intueri liceat, tum quod præter cætera decem tribuum (quæ Athenis floruerunt) capita proferat.

PARADIGMA GENERIS
Demonstratiui.

Ciues Atticos, qui uitam suam in bello occumbentes patriæ propinarunt, hac oratione coniunctim Demosthenes laudat.

Ab officio bene uolentiam conciliat, à sua item et auditorum persona.

A' difficultate rei attentos facit.

Magistratū sibi conciliat, dū circa ciuium salutem & commotatē se aded sollicitū prædicat. A' legis latrone.

Quorū lex de cæsis in praelio prædicandis lata.

Dociles reddit. Quid enim, & quantum laudaturus sit, exponit. Propositio. Genus. A' maioribus.

Comparatio Atheniensium ciuium, cum aliarū urbium incolis. Ab inuentis.

VIA uisum est urbi, uiros, quorum iam nunc funera coram cernuntur, quod in praelio fortiter pro patriā dimicādo succubuerint, publicis exequiis tumulare: nobisq; iniunctum, ut lege decreta eos oratione celebremus: continuò circumspiciebam, qua ratione fieri posset, ut debitam sibi laudem & iusta præconia consequerentur. Atq; diu hic uaria cogitabundus exploro, animiq; oculis perlustro, quoniam pacto encomium hoc instituerem, adornarem, conficeremq;: ut uita defunctos illos pro dignitate prædicarem: hoc ipsum grauius esse deprehendi mihi imperatum munus, quam ut humeri mei & uires meæ ferre queant. Siquidem dum cunctis mortalibus insitam uiuendi cupiditatem neglexerunt, ach onestē potius mortem oppetere uoluerunt, quam uitali spiritu fruentes, Graciam conspiciari infortunij maleuolentia & insultu cōcuti, adeoq; infelicem esse, Deum immortalem, qui non prorsum orationi, nullis non dicendi uiribus inimitabilem planē & inexplicabilem suam ipsorum uirtutem reliquerunt? Mihi tamen æquē hic atq; cæteris, qui non in dissimili argumento antehac uersati dixere, differendū est. Parendum enim tam iusto tamq; pio uenerandi magistratus imperio. Proinde præclare huius urbis circa eos qui bellis occubuerunt sollicitudinem, cum ex plerisq; alijs intueri licet, tum ex hac uel maximē lege, cuius decreto eligit oratorē, qui publica hæc funera publicis etiā laudibus prosequatur, cōmendat, prædicet. Nam dum cōstet apud frugē ciues illos rerū suarū facultates, ac quib. uita sua uti possent, uoluptates despectas, eorumq; cupiditatē & animū omnem eò spectasse, ut & uirtutem & res laudabiles adipiscerentur: operæ precium esse duxerunt patres huius urbis, ut ea ratione illos ipsos honorarem, qua uoti sui, quod dum spirarent adhuc flagrabāt, maximē compotes fierent, ac ea quæ desiderassent, illis obuenirent: ut quam uiuentes obtinuerunt celebritatem, eadem defunctis ipsis redderetur. Quod si fortitudinem duntaxat in ipsis ad uirtutem progredientibus conspicerem, sua illam laude deueneratus, à reliquis mihi temperās discederē. Postquam uerò præclare illis nasci, moderatē educari, ac iuxta liberaliter uiuere contigerit, ex quibus eos haud immeritò ad uirtutē propēiores esse oportuit: non parua me ignominia maneret, si quicquam horum uiderer prætermittere. Quocirca à generis ipsorum initio principium ducam. Claritudo enim natalium ciuium horum, iam inde à non parum est multo tempore cunctis mortalibus satis perspecta. Non enim cuiuslibet naturam ad suos cum parentes, tum maiores & proauos referre tantum modò licet: sed ad totam generatim patriam, cuius ciues indigenas & ex ipsa progenitos esse, in confesso est. Nam soli omneis inter homines eam terram, ex qua nati sunt, incoluerunt, suisq; tradiderunt cum nepotibus, tum posteris. Ut non iniuria quispiam eos qui ad exterarū & aduenas ciuitates peruenerint, earumq; ciues appellentur, similes esse filijs adoptatijs iudicet: hos uerò nostros, genuina et germana genitura patriæ suæ ueros ciues haberi. Stat sententiā penes me, quod hoc ipsum nimirum, quod fruges (quibus homines uictitant) primū apud nos apparuerint: præterquam quod maximum